

F. P. J. VESTER.
Door H.M. de Koningin is met ingang van 1 April benoemd tot Directeur der Nederlandsche Handelmaatschappij de heer F. P. J. Vester.

ons onderzoek, vooral toen ik vertelde, dat volgens de schatting der accountants, Ronders 't laatste jaar een millioen verdiend moest hebben, waarvan aan Mej. Paula, wier moederlijk erfdeel in de fabriek belegd was, ongeveer $^1/_3$ toekwam.

Eén ding was jammer, n.l. dat Gherkin mij nu gezien had en mij dus later zou kunnen herkennen ! In mijn opgewondenheid was ik de kamer van mijn chef binnengeloopen, zonder mij te vergewissen of er iemand aanwezig was, zooals ik anders altijd deed !

Deze fout was echter niet meer te herstellen.

Gherkin verzekerde mij wel tienmaal dat Sherlock Holmes maar een kwajongen was, bij mij vergeleken en ten slotte noodigde de Australiër ons uit : „to set de bloemetjes buiten, zooals jelui Hollanders zeggen."

Op een wenk van mijn chef excuseerde ik mij wegens drukke bezigheden ; de patroon nam echter de invitatie aan en verklaarde dat hij den Australiër in alle geheimen onzer stad zou inwijden.

Een goed uur later stapte ik te Scheveningen uit de electrische, om het tweede deel van mijn taak : de nasporingen naar John Gherkin's levenswandel, te vervullen.

In Hôtel de l'Elite stelde ik mij voor als de zwager van John Gherkin, die eenige zaken voor hem in orde moest maken. Ik vroeg, mij de kamer van den Australiër te geven en zeide, dat ik, met zijn goedkeuring, daar den nacht wenschte door te brengen. Ik wist John veilig onder de hoede van mijn chef en kon dus rustig arbeiden.

Het appartement van den wolkoning viel mij verbazend tegen. 't Was een der kleinste kamers van het hôtel en op de bovenste verdieping gelegen. Het ameublement was zeer eenvoudig en 't verbaasde mij, dat een mondain man, zooals Gherkin, zich tijdens zijn verblijf in Europa daarmede tevreden wilde stellen !

In de kamer onderwierp ik alles aan een nauwkeurig onderzoek, doch kon niets ontdekken, wat de sluier van John 's privé-leven eenigszins vermocht op te lichten.

Daarom besloot ik tot een fiksche wandeling langs het strand, na den portier order gegeven te hebben, om eventueelen bezoekers voor Gherkin te zeggen dat ik — zijn vertegenwoordiger — omstreeks het diner terug zou zijn. Er kwam echter niemand, ook des avonds niet en zoo begaf ik mij reeds vroegtijdig ter ruste, zeer teleurgesteld door mijn gering succes. Den volgenden dag zou ik eens terloops de bedienden van het hôtel in verhoor nemen, hopende op deze wijze iets te vernemen.

Nauwelijks had echter de eerste sluimer mijne oogen geloken, toen ik werd opgeschrikt door een geklop op mijn deur en een zacht geroep van :

„Sjonneman, sjonnepietje, doe dan toch open. Ik ben het, je Wiesje."

Aha, daar werd de sluier van Johnnie's privé-leven reeds een weinig opgelicht !

Ik sprong uit de veeren, schoot eenige kleedingstukken aan, opende met een forschen ruk de deur en zag een der kamermeisjes van het hôtel.

„U zocht John Gherkin," vroeg ik bruusk.

„Ja, Mijnheer, antwoordde het meisje beduusd. „Is hij er dan niet ?"

„Neen, ik ben de broer van zijn vrouw."

„Zijn vrouw ? Is hij dan getrouwd ?"

„Wel natuurlijk. Hij heeft drie lieve kinderen !"

„Die schavuit, die bedrieger." — Het meisje barstte in tranen uit. — „Hij had me beloofd, dat hij me mee naar Australië zou nemen. Stommeling, die ik was ! Ik heb nog wel de kastanjes voor hem uit het vuur gehaald.

Toen die twee deftige heeren kwamen, heb ik den portier overgehaald, om ze in den blauwen salon op de eerste étage binnen te laten en te zeggen, dat 't de kamer van Gherkin was. In die mooie kamer heeft hij ze ontvangen, die branieschopper en mij had 't mijn baantje kunnen kosten."

„Ja lieve kind. Je kent 't versje: „Die Männer sind alle Verbrecher", brak ik haar klaagrede af. „Maar ik beloof je, dat ik 't aan zijn vrouw zal vertellen, en die zal 't hem inpeperen."

Na de huilende Wiesje met een zoet lijntje te hebben verwijderd, ging ik voldaan weder naar bed. De sluier werd al verder en verder opgelicht !

Den volgenden morgen bracht de portier mij een brief voor den heer Gherkin, dien ik ongegêneerd opende.

„Waarde Jan," las ik. „Die dallesponem van een Keurmeester heeft het heele partijtje vet gisteren goedgekeurd.

Ik had 't ook knapjes lauw jofel gemaakt. Die meut uit Utrecht is zelf ook gekomen en heeft alles besjollemd.

Je portie legt klaar.

Tabee. Hein de Porter."

Dit epistel was geschreven op een vel papier, dat als briefhoofd twee ossenkoppen droeg. Mijn detective- instinct zeide mij dus direct, dat 't schrijven van een slager afkomstig was. Trouwens, er stond ook op gedrukt : „H. de Porter, Vleeschhouwer, Leiden."

Verschillende uitdrukkingen in dezen brief waren echter nòch Hollandsch, nòch Engelsch. Mogelijk waren ze aan het slagers-dialect ontleend. Ik besloot daarnaar eens te bevoegder plaatse te informeeren.

In den eersten slagerswinkel den besten stapte ik binnen en vroeg aan den vleeschhouwer, die juist bezig was een rib uit te beenen :

„Kunt U me ook zeggen wat een dallesponem is ?"

De man liet zijn groote mes een oogenblik rusten, keek

WILHELMINA KLEY.
De populaire tooneelspeelster Mevrouw Wilhelmina Kley hoopt 12 April a.s. te Rotterdam haar 50-jarig tooneeljubileum te vieren Wij geven een portret van mevrouw Kley in een harer bekende rollen.

me eens aan en zeide toen doodnuchter : „Dat is iemand van jouw soort," welk antwoord groote hilariteit bij zijn knechts verwekte.

Ik vroeg echter onverstoorbaar voort : „En wat is lauw jofel" ?

En weer klonk nuchter het antwoord : „Dat is je ouwe tante."

Deze inlichtingen gaven mij weinig opheldering. Ik nam dus een ander middel te baat en zeide : „Ik geef een rondje van vier borrels elk, als jelui mij op den goeden weg helpt met het vertalen van die uitdrukkingen."

Ik bleek de slagers in hun zwakke zijde te hebben getast : zij likkebaarden van verlangen naar het edele Schiedamsche nat en weldra was nu de brief mij duidelijk. Ik noteerde :

dallesponem = armoedzaaier
lauw jofel = zoo goed als bedorven (van vleesch)
meut = klant
besjollemd = betaald
tabee = bonjour

en begreep het briefje nu beter.

Via den Haag was ik spoedig te Leiden en ging daar Hein de Porter opzoeken.

Ik trof den man in zijn winkel aan en stelde mij als een vriend van Gherkin voor, die door hem gezonden was om over een nieuw partijtje vet te praten.

„Ben jij ook in dat apenland geweest ?" vroeg de slager.

„Ja, ik ben met dezelfde boot als Gherkin hierheen gereisd."

„En heb je aan boord ook zoo'n warm baantje gehad ?"

„Hoe bedoelt U ?"

„Houd je nou maar niet zoo mesjokke ! Ik vraag of je ook stoker geweest bent ?"

„Nee, dat juist niet. Ik was kellner."

„Nou, dan weet je wel wat pimpelen is. Wil je een borrel ?"

Dat aanbod sloeg ik natuurlijk niet af, want ik hoopte, dat het edele vocht de spraakzaamheid van mijn nieuwen vriend ter dege zou opwekken. Dit was ook inderdaad het geval.

„Sjonge, sjonge," zeide de slager, „wat is die Jantje Augurk een goocheme rakker ! Die zal 't nog ver brengen in de wereld, hoor !"

„Augurk ?" vroeg ik, ten hoogste verbaasd.

„Wat, weet je dat nog niet ?" schaterlachte de slager.

„Heeft hij je dat nog niet verteld ? Nou hoor : hij heet gewoonweg Jan Augurk. Zijn vader is hier in Leiden een handelaar in darmen, lever en meer van dien rommel.

Nou weet je, dat Augurk in het Australisch „gherkin" is. Dat vond hij mooier klinken en daarom heeft hij zijn naam veranderd."

Voorzichtig uithoorend kwam ik nu den geheelen levensloop van Jan Augurk, alias John Gherkin, te weten. Hij had als jongen niet willen oppassen en was op een goeden dag naar Australië vertrokken, om daar zijn fortuin te beproeven.

Achtereenvolgens was hij in het verre land cowboy, kellner en ten slotte kantoorbediende bij een sluw handelsman geworden. In die laatste betrekking beviel 't hem uitstekend, hij werd al spoedig de rechterhand van zijn patroon, werd doorkneed in allerlei vunzige zaakjes en nam de allures van een 2è hands-gentleman aan. Totdat de patroon failleerde ! Toen had Jan Augurk genoeg van Australië.

Hij verhuurde zich als stoker op een boot en maakte in oorlogstijd eenige reizen mede, waardoor hij grof geld verdiende.

Met eenige honderden guldens op zak en den vasten wil in zich, om in Holland een goeden slag te slaan, kwam hij ten slotte in het vaderland terug. Hij kleedde zich goed, nam een kamer in Hôtel de l'Elite en maakte te Scheveningen met Paula Ronders kennis, aan wie hij, en met succes, het hof maakte. Intusschen zon hij op middelen om zijn financiën op peil te houden totdat de margarine-prinses zijn vrouw geworden zou zijn.

Met den slager De Porter begon hij een handel in vet. Voor de export-fabricatie van zeep werden toenmaals n.l. groote hoeveelheden oneetbaar dierlijk vet opgekocht. Dit vet steeg weldra belangrijs in prijs en werd zelfs véel duurder dan het goede vet voor menschelijke consumptie. De Regeering hield echter nauwlettend toezicht, dat alleen zoodanige partijen vet voor de zeepfabricatie werden gebruikt, die werkelijk voor de voeding ongeschikt waren en nu hielden Augurk en De Porter zich er mede bezig, om deugdelijk vet op te koopen en dit door toevoeging van andere stoffen bedorven te maken.

Dit zaakje wierp rijke winsten af en veroorloofde Gherkin, om op goeden voet te blijven leven !

De wolcontracten, die hij afsloot, waren natuurlijk slechts humbug.

Hij was echter wel gedwongen, zich daarmede bezig te houden, omdat Paula's vader hem de relatiën aanbracht !

Het rapport aan den Heer Ronders omtrent zijn wouldbe schoonzoon Gherkin was zéer uitvoerig en leverde ons een flink honorarium op, terwijl de arme Paula heete tranen schreide, méer nog om de connectie tusschen Gherkin en het kameniertje, dan wel om zijn verdere antecedenten.

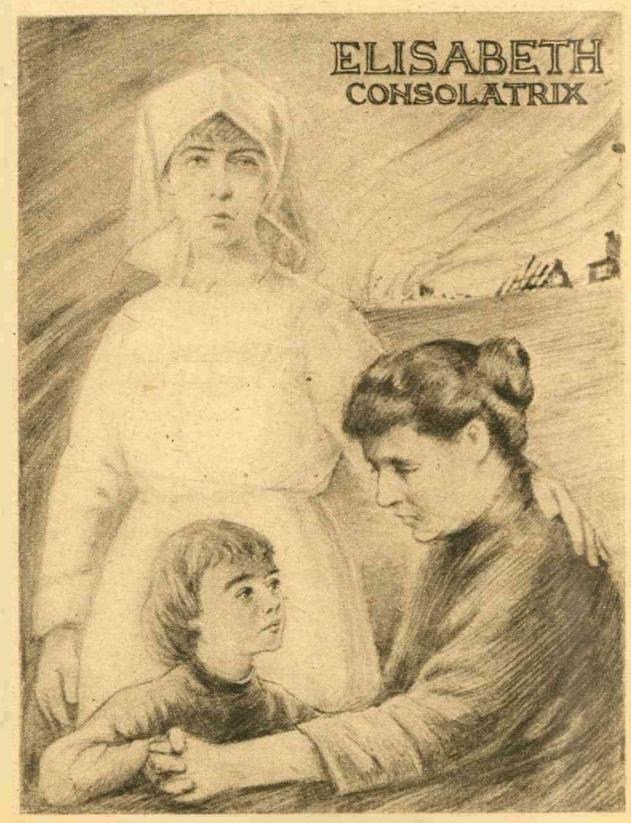

VOOR EEN GOED DOEL.
Men zendt ons bovenstaand sluitzegel, dat de 12e is van een serie, uitgegeven door het comité „Dubbeltje Belge". De opbrengst van den verkoop komt ten bate van het „Comité National de secours et d'alimentation". Het zegel stelt de sympathieke Koningin Elisabeth voor als troosteres der achtergebleven betrekkingen van de in den oorlog gevallen soldaten. Wij meenden het verzoek tot opname niet te mogen weigeren, gezien het goede doel dat met de verspreiding dezer zegels wordt beoogd.